

403T Montenegro 2006

door Karel ON5TN

Het begon ergens eind juni, toen ik een mailtje kreeg van mijn goede vriend Marc ON4MA. Hierin stond dat er een nieuwe DXCC in de maak was, te weten Montenegro. Dit land zou zich afscheiden van het voormalige Servië-Montenegro. Leuk, dacht ik, weer een NEW ONE om te kunnen werken en het lijstje van de DXCC's zou verder kunnen aangroeien. Maar even later kreeg ik een nieuwe mail die mijn aandacht trok. Er zou een expeditie op touw worden gezet met verschillende radioamateurs uit alle continenten. Natuurlijk begon er iets te kriebelen. Enkele jaren terug had ik het genoeg om samen met Max ON5UR (bekend van zijn uitstekende QSL kaarten) en Wim ON6NP naar Cambodja te mogen gaan. Nog geen jaar na het slagen van de morseproef besloot ik om naar XU te gaan als enige CW operator. Dit was een gedurfde beslissing die al bij al goed is meegevallen. Een jaartje later nam ik het besluit om een eenmansexpeditie op poten te zetten naar 6W Senegal.

Onze jaarlijkse trip naar Friedrichshafen zorgde voor een aangename verrassing. Daar maakten we kennis met Hans PB2T en Darco T95A die ons uitgebreid op de hoogte brachten van wat er op til was in Montenegro. Op deze meeting waren heel wat Belgen met hun gloednieuwe OP0HQ T-shirt aan het pronken. Het Belgische Headquarter station was volop in de

Hans PB2T

voorbereidingsfase en hier in Friedrichshafen was duidelijk dat ze er klaar voor waren en dat iedereen zijn uiterste best ging doen in de IARU contest. Deze contest valt samen met het WRTC, de Olympische spelen voor Radioamateurs. Dit WRTC vond plaats in Brazilië. Ranko YT6Y en YT6A namen hier aan deel en Hans PB2T was er aanwezig als Referee. Hierdoor verliep de voorbereidende fase van deze expeditie niet echt vlekkeloos. De verantwoordelijken voor de organisatie waren niet thuis en konden niet zomaar hun mailbox raadplegen, want de eerste afspraken werden immers gemaakt via e-mail.

Marti OH2BH nam dan maar de taak op zich om te fungeren als tussenpersoon en hij nam dan contact met Hans en Ranko. Ik had al eens zitten rondneuzen op Internet om te kijken wanneer er een plaatsje beschikbaar zou zijn op een vliegtuig. Op de QRL werden afspraken gemaakt over de opname van de verlofperiode. Ik kon maar één week vrijaf krijgen, maar een weekje in een nieuwe DXCC met een radio in de buurt was op zich al iets om naar uit te kijken. Ik stond net op het punt een vliegtuigticket te reserveren toen er plots onheilspellend nieuws kwam van Marti: "DO NOT ORDER ANY TICKETS, PUT EVERYTHING ON HOLD, MORE NEWS SOON". Oei, was een onverwachte domper op de vreugde.

Enkele dagen verstreken maar nog steeds geen nieuws. Ik had ondertussen een ticket gevonden waardoor ik maximaal gebruik kon maken van mijn verlof: heenreis op zaterdagmorgen en terug op zondagavond. Het ticket kon eventjes "on hold" worden geplaatst maar de uiterste dag waarop ik de knoop moest doorhakken, kwam gevaarlijk dicht in de buurt. Ik kon niet anders dan dit te melden aan Marti. Mijn boodschap was kort en duidelijk: ik moet morgen een ticket aanschaffen of er zou geen mogelijkheid meer zijn voor mij om deel te nemen aan deze expeditie. Het antwoord dat volgde was al even kort en duidelijk: "IT'S A GO!". Oef, dit was het verlossende antwoord. De tickets konden worden besteld. Enkele dagen later kregen we een lijst te zien wie er allemaal deelnam aan deze expeditie. Verder wisten we nu ook wie waar, wanneer en hoe zou arriveren in Montenegro. Rein PA0R ging blijkbaar met de wagen. Vlug contact opnemen zodat ik misschien nog wat materiaal kon meegeven met de camper. Maar Rein was al de vorige dag vertrokken nadat hij in Amsterdam de nagelnieuwe FT-2000 had opgepikt. Jammer, maar ik kon dus niks meer meegeven. Uit ervaring wist ik dat overgewicht in het vliegtuig een vrij dure aangelegenheid kan zijn en alleen sleuren met 40 kg materiaal zag ik ook niet echt zitten. Nog even contact opnemen met Marti maar die verzekerde mij dat het niet nodig was en dat alles ruim voorhanden zou zijn in Montenegro. Het was dus niet nodig om mij blauw te betalen aan dit transport.

Enkele dagen later was het zover. Rond 04:30 vertrok ik naar Zaventem om daar het vliegtuig te nemen naar Wenen. Na een korte tussenstop kon ik mijn weg verder zetten naar Podgoriça. Men had mij verteld dat er een regelmatige busverbinding was naar Budva. Daar zou ik dan een lokale taxi nemen naar Klinçi. Toeristen zijn een gemakkelijk slachtoffer want de prijs voor een taxi bedraagt 1€ per kilometer en Klinçi bleek meer dan 100 km van Podgoriça te liggen. Dit kwam neer op meer dan 100 Euro voor de taxirit. Na wat discussie kon ik de prijs naar 70€ brengen wat uiteindelijk nog te veel is. Maar ja, ik moest vervoer hebben want er waren geen bussen te bespeuren in de omgeving van de luchthaven. Nu kwam de

moeilijke taak om de chauffeur te overtuigen om mij rechtstreeks naar Klingi te brengen want veel Engels kende die man niet en van Klingi had hij natuurlijk nog nooit gehoord. Thuis had ik een kaartje afgeprint met de ligging van Klingi en toen ik een wegenkaart vroeg aan de chauffeur kreeg ik een toeristisch kaartje voorgeschoteld zonder details. Gelukkig kon ik toch aantonen waar ik dacht te moeten zijn. Anderhalf uur later kwam ik aan bij een verlaten legerkazerne. Ik had al enkele antennes zien staan dus dit moest wel het afgesproken verzamelpunt zijn. De chauffeur begreep niets van wat die toerist hier in godsnaam kwam doen, weg van alle uitgaanscentra en hotels... Hieruit blijkt nog maar eens dat radioamateurs een raar volkje zijn. Ik werd hartelijk begroet door K1ZZ en zijn echtgenote samen met een jonge Duitser, DL3DXX en SP5EVY. Deze twee waren druk bezig met het neerhalen van de TITANEX vertical en het leeghalen van de tweede shack. K1ZZ's echtgenote wist me te vertellen dat er vier honden waren in deze kazerne: een mager mormel, twee "sad looking puppies" en een gevaarlijke Duitse herder die vastlag aan een ketting. SP5EVY zou nog een douche nemen alvorens te vertrekken dus kreeg ik de kans om meteen al QRV te zijn met de call 403T op 17m SSB. De signalen waren zwak maar er kwamen toch enkele tientallen stations in het log. Een half uurtje later kwam SP5EVY zijn gloednieuwe ICOM 7000 ophalen. Even daarvoor had ik mijn beklag gedaan bij SP5EVY dat die stomme transceiver niet akkoord gaat met het feit dat je de 2^e VFO verdraait. Klaar zetten op een RX frequentie iets hoger of lager was onmogelijk want de eerste VFO wordt gelijktijdig verplaatst. Een rare keuze als je het mij vraagt.

En nu bleek diezelfde persoon de trotse eigenaar te zijn van die transceiver. De ontvangst is helemaal niet selectief en dit toestel zou zeker niet mijn eerste keuze zijn. Tijdens de pile-up wou ik de zwakke signalen van de Japanse stations ietsje sterker maken door de SteppIR antenne in de juiste richting te draaien maar dit gaf niet het gewenste effect. De motor gaf nochtans mooi 30° aan. Later hoorde ik dat ik niet

echt mocht vertrouwen op de uitlezing van de naald. Die haperde nu en dan eens waardoor de uitlezing onbetrouwbaar werd.

“Amerika is tussen die bergen, België is richting die hoge berg en Japan is die boom daar”, zo kreeg ik later te horen. Na het uitwuiven van de Duitse delegatie kwamen we voor een voldongen feit te staan. Deze kazerne had 2 shack: één voor 10/15/20 en een tweede SteppIR (20 t.e.m. 6m) 2 el

2el SteppIR yagi

beam met rotor en een dipool voor 30m. Maar wat erger was: we zaten zonder transceiver!

Niet getreurd, de landrover zou zo meteen wel naar beneden komen met een transceiver. In het gras vond ik een

6m beam die nog in elkaar moest worden geknutseld. De elementen waren er maar voor de boom ontbraken enkele onderdelen. Samen met K1ZZ werd dit geheel toch omgetoverd tot iets bruikbaar. Nu het volgende probleem: op welke mast plaatsen we dit? Boven de SteppIR was geen plaats meer op de te kleine topbuis. Maar de topbuis van de andere driebander had nog heel veel ruimte vrij. Daar zou hij perfect staan met een ideale take-off. Hans had besloten om de FT-2000 met 6m binnenshuis te houden, dus moest er een mastje beneden komen. Boven vond ik een boom van een andere antenne die toch niet werd gebruikt. Dus sleurde ik die naar beneden. Ik wou de 5 element yagi op die buis monteren met touw of zo want de beugels ontbraken en er was geen duct-tape aanwezig. Bijkomend nadeel: het enige gereedschap voorhanden was één schroevendraaier. Maar ook dit idee moest ik laten

varen want er was geen coax. Later vonden we wel een stuk coax maar zonder pluggen. We hadden PL pluggen nodig en er was geen soldeerbout. Ik had de boodschap begrepen: voor 6m zouden we verder moeten sukkelen met de SteppIR terwijl we een 5el beam hadden.

In Montenegro kan "zo meteen" wel eventjes duren want we zaten die dag ongeveer 6 uur zonder transceiver. Tegen het vallen van de avond hoorden we een luid geronk in de achtergrond. Het was de landrover die naar beneden kwam. Hoopvol gingen we er heen en er bleken zowaar 2 transceivers mee gekomen: de gloednieuwe YAESU FT-2000 en een ICOM IC-775. De FT-2000 wordt vlug op de lege plaats in de shack geplaatst en "we're back in business". Er was echter een belangrijk detail vergeten: de netsnoeren waren niet meegekomen! Hier stonden we dan vol hoop maar zonder netsnoer... Na wat zoeken vonden we toch een oplossing. Boven in de 2^e shack stond er een ACOM 800 en die had gelukkig een eurostekker. De displays van de FT-2000 lichtten op en dit was een hele opluchting. Dit weekend was er besloten om niet in conflict te komen met de IOTA contest. Vandaar dat we uitweken naar de WARC banden. Er was ook nog een CW interface meegekomen maar die was niet bruikbaar omdat hij gebruik maakte van een R-S232 aansluiting. De 2 aanwezige computers van PB2T Hans en N6AO Bob hadden enkel USB poorten ter beschikking. Dus kwam dit neer op 12m en 17m SSB. Het station in Obosnic was actief op 17m dus werden wij verplicht om 12m te activeren tot wanneer de band zou sluiten. De volgende morgen kwam Hans met een oplossing voor de CW interface: een USB interface maar met een 3,5" plug i.p.v. een 6,3". Er werden dan maar enkele draadjes vast gedraaid aan een 6,3" plug want een soldeerbout hadden we niet... De dipool voor 30m werd gecontroleerd en zoals ik al vermoedde was dit geen dipool voor 30m maar wel voor 40m. Dus dit weekend ook hier geen activiteit. Boven staat er een vertical voor 30 en 40 maar die kregen we niet aan de praat zonder deftige tuner en aanpassen zonder gereedschap was ook al onmogelijk. De dipool moest voor 40m blijven want daar konden we later Europa mee werken.

De volgende dag konden we ook de ICOM 775 aansluiten aangezien we een tweede netsnoer hadden bemachtigd. Maar eens de coax aangesloten, hadden we geen ontvangst. Eventjes zoeken naar een oplossing maar die lag niet voor de hand. Na een telefoontje met Ranko bleek dat er achteraan deze transceiver een soort RF-brug is die moest worden doorverbonden met RCA stekkertjes. Gelukkig hadden we nog zo een snoertje dus dit probleem konden we oplossen. Een volgend probleem was de microfoon. Bob toverde een passende microfoon uit zijn tas maar dit toestel bleek niet te kunnen werken in SSB. Dus hadden we beneden een SteppIR 2el met rotor en een dipool voor 40m (SSB station) en boven een ICOM 775 enkel CW 10/15/20m met een 3el beam zonder rotor en de antenne draait zich automatisch in de wind. Dus boven een scherpe beam maar geen vaste richting en beneden een brede 2el zonder richtingsgevoeligheid maar wel met een rotor. Succes gegarandeerd! De pile-ups die ik verwacht had waren er absoluut niet en dat viel dus eigenlijk een beetje tegen. Onderlinge coördinatie was er ook al niet, er was geen schema voor wie waar en wanneer moet zijn. En de kennis van propagatie ontbrak ook. Het systeem was gewoon: neem plaats achter de transceiver en maak zoveel mogelijk QSO's.

We waren te weten gekomen dat we nu een dipool konden gebruiken op 40m. Vanavond zouden Milan OK3AA en ik dus 40m CW activeren. Dit gaf een leuke pile-up en bijgevolg ook wat plezier. Plots weerklonk er het geluid van een slepende ketting. Ik ging eventjes naar buiten om te controleren wat er aan de hand was. Al vlug kwam ik er achter dat de Duitse Herder zich had losgetrokken. Nu ben ik niet vlug bang van honden, maar een beest dat razend is van de honger is nu niet meteen mijn beste maatje. Ik vertelde aan Milan wat er gebeurd was. Hij ging ook kijken en kwam event later met een oplossing. De deur werd gebarricadeerd met een bezemsteel zodat het hongerige beest de kazerne niet kon binnendringen. De shifts werden onderling verdeeld en zo kwamen we de nacht door. Om 02.00u ging ik slapen en om 04.00u wekte Milan me alweer. Hij meldde dat er mij een pile-up wachtte. Zoiets laat ik

mij natuurlijk geen twee keer zeggen. Na eventjes te verfrissen (lees: wakker worden) aan de lavabo haastte ik mij naar de transceiver en daar werkte ik een pile-up van één station om de 5 minuten. Niks dus. De pile-ups voldeden absoluut niet aan de verwachtingen. Alles was al opgekuist tijdens de eerste dagen en wat er nu nog restte was "gene vette". Wat later in de namiddag kwam Ranco met een laptop. Die zouden we dan in de 2e shack plaatsen bij de 10/15/20m beam. Ik kreeg een nieuwe file opgestart voor Writelog want er werd één file per dag aangemaakt voor de logs. De CW boodschappen onder de functietoetsen waren nog niet ingevuld. Toen ik Hans vroeg wat die precies waren, kreeg ik als antwoord dat het zijn probleem niet was. Na eventjes aanroepen op 20m kwam plots DL1XZ terug maar de PC bleef steeds DL1XY seinen. Bij deze laptop ging het om een QWERTZU toetsenbord en blijkbaar zijn hier alle letters ok maar de PC was geconfigureerd met een andere setting want de letters Y & Z waren van plaats verwisseld. Gelukkig bleek dit de enige omwisseling te zijn.

Ondertussen was ik er al achtergekomen dat Klinçi de plaats was waar de internationale groep verzamelde bij aankomst en vertrek. Maar blijkbaar had Hans voorzien dat ik alleen beneden zou blijven. Na wat rondvragen bleek dat ik wel eens naar boven zou mogen naar Obosnic. Hier komt echter niks vanzelf en het was pas na lang aandringen dat ik duidelijk kon maken dat ik niet de ganse week in Klinçi wou blijven maar ook eens graag de 2 andere sites zou willen bezoeken: het conteststation in Obosnic en de Low Band locatie in Bar. Ondertussen werden we goed verzorgd door Dado die regelmatig voor een hapje en een drankje zorgde. De tomaten zijn hier heel erg lekker en regelmatig kregen we tussendoor paprika's, groene pepers en salami met Balkan kaas. Dit is een soort Feta kaas maar eigenlijk wel lekker. Er was hier ook iemand langsgesproken als hulp voor Dado en die vertelde over het verloop van de oorlog die hier tot voor enkele jaren terug nog woedde. De details snapte ik echter niet want die man sprak geen woord Engels, en ik begreep niets van hun taaltje dat me sterk deed denken aan het Russisch.

OH2RF Pertti en OH2TA Pekka kwamen terug van hun hotel in afwachting van de trip naar Obosnic. Blijkbaar willen die mannen zich toespitsen op 6m? Dit klinkt natuurlijk als muziek in mijn oren en ik vertel dat er een 5 element yagi op de grond ligt maar dat hij niet mag worden gemonteerd van Hans, en dat we geen coax hebben. Hans is er nog niet en we besluiten de antenne boven de driebander te plaatsen en dezelfde coax te gebruiken indien nodig. Het plan is openingen te monitoren met de SteppIR en dan met de FT-2000 naar boven te gaan om de beam te gebruiken. Net als de yagi is gemonteerd, komt Hans aan en kunnen de Finnen naar Obosnic gaan. De rest van de tijd wordt verdeeld onder PB2T, K1ZZ en mezelf ON5TN. Tegen het vallen van de avond arriveren nog 2 radioamateurs die terugkwamen van Obosnic. T95JJ laat me een mooie PowerPoint presentatie zien van zijn contest station OE4A. Hij vertelt ook uitgebreid over zijn ruime contest ervaring. Hij zei ook dat hij recent een nieuwe Tickring heeft bemachtigd. Zo eentje had ik onlangs zelf beneden gehaald bij een bevriende amateur in België, waar ik samen met Marc ON4MA een volledig nieuwe antenne-installatie had geplaatst.

Hierna blijkt dat deze mensen nog een lange reis voor de boeg te hebben en zo heb ik het station voor mij alleen. Ik besluit om de FT-2000 naar beneden te halen en beide transceivers bij de hand te hebben. Ik wil verder gaan op 30m want de dipool voor 40m had ik omgevormd naar 30m. 's Middags dit zou wel eens leuk kunnen worden want net voor sunset had ik daar eindelijk eens een deftige pile-up gehad. Maar de kok beslist dat we beter eerst iets eten want het is ondertussen al 22.00u plaatselijke tijd. Ik probeer eerst het station klaar te zetten maar dit verloopt niet al te vlot. De Titan amplifier wil maar niet werken. Dan blijkt het kabeltje met RCA pluggen niet te werken of er is iets mis met de aansluiting op de amplifier want het plugje zit los aan de achterkant. Dan beslis ik om het kabeltje dat boven werd gebruikt te gaan halen om de lineair aan te sturen. Wanneer ik dit aansluit, komt de TITAN weer op gang. Ik roep een uurtje CQ maar ik begrijp niet dat er bijna geen stations antwoorden. Gefrustreerd ga ik even naar buiten en dan blijkt Dado klaar

te zijn met het avondeten. Na de lekkere maaltijd besluiten we een aanval te doen op die fles wodka die we in de koelkast hadden gevonden.

Achteraf bleek dit geen goed idee te zijn. Die nacht kreeg ik "mijn klop" want de voorbije nachten had ik niet meer dan 2 uurtjes geslapen. Toen de fles minder dan half vol was, besloot ik om toch nog eens eventjes met de radio te spelen. Ik wou de SteppIR

aansluiten om op 20m te luisteren maar die plug bleek al verbonden te zijn! T95JJ had ook een beetje aangeropen op 30m dus dacht ik dat die coax nog steeds verbonden was. Maar blijkbaar had hij net voor zijn vertrek de SteppIR aangesloten. Ik besloot dan maar om het nog eens te proberen op 30m. De signalen waren nu een stuk harder en beter te nemen. Maar ik vond de juiste filtersettings niet. Blijkbaar kwam dit toestel nieuw uit de doos en waren er geen CW filters geïnstalleerd. Luisteren naar CW met filters van 3kHz is niet erg aangenaam en dit was de eerste maal dat we deze transceiver in CW gebruikten. Ofwel had ik een glaasje teveel Wodka gedronken... Zodoende werden er die nacht niet al te veel QSO's meer bijgemaakt vanuit Klinči.

Wanneer ik wakker word, is de dag al een stuk gevorderd en even later arriveren Bob en Ranco samen met Toma YU1AB. Samen gaan we naar Obosnic voor een barbecue. De Landrover doet een klein uurtje over vier kilometer want de weg is bezaaid met grote stenen en rotsblokken. Het is wel een speciale belevenis. Wanneer we boven aankomen is het uitzicht indrukwekkend: er staan hier 4 serieuze masten met de nodige antennes. Een stack van 3 over 3 voor 20m, een 5el voor 20m en nog eens een 3el voor 20m. Men geeft dus de meeste aandacht aan 20m.

Er staat ook een nieuw gebouw met ruimte voor amplificers, een ruime shack, voldoende slaapgelegenheden, een wasruimte, keuken en een vergaderzaal. Dit ziet er veelbelovend uit. Toma begint onmiddellijk op 15m CW terwijl ik vertrouwd probeer te geraken met het station. Eén zaak valt me wel op: de motoren ontbreken aan de voet van de mast. Een antenne draaien moet dus manueel gebeuren... Na de lekkere barbecue mag ik eventjes op 15m CW en een tiental QSO's later is de band plots gesloten. Ik word dan maar weer verbannen naar 20m SSB, terwijl mijn voorkeur naar CW uitgaat. Hier kunnen wel enkele QSO's gemaakt worden met een leuke rate maar deze transceiver kan geen CW doen want de PC heeft gisteren de geest gegeven tijdens een stroompanne in aanwezigheid van de Finnen. Hun reactie hierop was dat het hierboven heel erg donker kon zijn want zij hebben rond deze tijd van het jaar veel meer uren daglicht en hier boven op de berg heb je geen last van lichtvervuiling.

Karel O5TN in actie

Daarna ga ik naar 40m CW en daar is het ook wel eventjes fun. Wanneer er een opening is naar Japan besluiten we hier meer aandacht aan te geven. Eerst was het moeilijk om EU ervan te overtuigen om even te wachten. Maar uiteindelijk was de boodschap toch overgekomen en kon ik

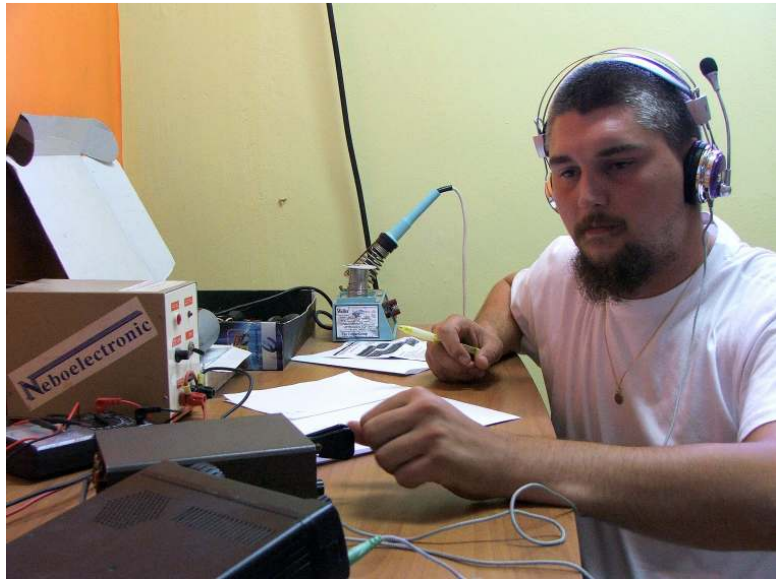
ongeveer vijftig JA stations gelukkig maken met een contactje. Wanneer de pile-up verdwenen was, besloot ik naar 80m te gaan. Dit zou de eerste maal zijn dat ik op 80m kon uitkomen dus ik keek er echt wel naar uit. Eerst werden de bandpassfilters vervangen en werd de Henry 8K goed ingesteld. Maar blijkbaar was er nog iets fout. Drie uur later waren we nog minder ver. De persoon die het station zou moeten kennen, kende er helemaal niks van want zelfs 40m kregen we niet meer aan de praat. Daarna werden er noodgedwongen nog enkele QSO's gemaakt met de 100W van de transceiver. Na even roepen met weinig respons vroeg ik aan Toma (die ondertussen al een paar uurtjes had kunnen slapen) om het eventjes te proberen in SSB op 40m want 40/80/160 zijn banden waar ik liever niet in SSB wens uit te komen. Ik geef de voorkeur aan CW en op die banden wordt het al vrij vlug chaos. Ik probeerde nog even om de CW interface aan de praat te krijgen op het 20m station maar dit wou niet lukken door een probleem met de com-poorten. Dan ging ik maar slapen. De volgende ochtend was het leuk om enkele Belgen te werken en zo konden we ook enkele antennetesten doen tussen ON4MA en ON4IZ. Deze laatste had net een nieuwe Optibeam antenne geplaatst. Max ON5UR was ook te horen met een heel mooi signaal. Een gezellige babbel met T95A Darco leerde me een en ander over Bosnië en hoe dit land nog

steeds de littekens draagt van de recente oorlog die er had gewoed. Wat later ging ik naar 15 CW en nog later had ik een echte pile-up naar Japan op 20m SSB.

Ondertussen arriveerden Nigel G3SXW en Rich K2WR in Obosnic. Zij werden rondgeleid door Bob N6OX en ik worstelde nog even verder met Japan en begon zelf al "Igl Igl" te zeggen HI. Daarna daalden we terug af naar Klinči. De rit gaat over een landweg bezaaid met rotsblokken. Dus zonder landrover is er geen doorkomen aan. Ondertussen was ik al goed bevriend met Dado, onze kok en nu ook onze chauffeur. Hij nam zelfs een omweg en bracht ons naar een tunnel die in de berg was gemaakt en van waaruit twee grote kannonnen de havenheul konden beschieten in twee richtingen, en zich daarna weer konden verschuilen in de tunnel. Een heel indrukwekkend bouwwerk. Vervolgens werden we nog eens goed door elkaar geschud voor we arriveerden in Klinči. Daar nodigde Bob me uit voor het avondmaal in een visrestaurant "downtown" en ik kon er overnachten in zijn appartement.

Samen met de Finnen OH2RF en OH2TA genoten we van het vele lekkers dat de Adriatische kust te bieden heeft. We maakten ook plannen om vrijdag- en zaterdagavond QRV te zijn vanuit Bar, de locatie voor 80 en

160m – de 2 banden waarop ik nog niet actief had kunnen zijn. De volgende morgen rond 05.00u plaatselijke tijd gingen we terug naar Klinči, ongeveer 10 kilometer verder. Daar was ik eventjes QRV op 20m en werkte een honderdtal tot er plots iets fout liep. De amplifier ging in protectie wegens hoge SWR. Perthi was ondertussen ook aangekomen en samen probeerden we het probleem op te lossen. Blijkbaar moet er boven een slecht contact geweest zijn in de driver van de antenne want nadat we de verbinding even los hadden gemaakt en terug aangesloten, was het euvel van de baan. Perthi zette de voormiddag verder met een focus op 6m.

Rond de middag verwachtten we twee nieuwe operatoren: Luc ON4IA en Anton ON6NL. Bob kreeg een telefoontje dat de twee Belgen onderweg waren en dat YT6A hen had opgepikt en ons graag wilden ontmoeten in het restaurant op de terugweg. In dit gezellige visrestaurant werden de enthousiaste Belgen hartelijk verwelkomd. Luc en Anton hadden ruim 100 kilo materiaal mee. Hun tocht verliep verder naar Obosnic, na een korte rondleiding in Klinči. ON6NL blijkt erg actief te zijn op VHF en dit wekte wel enige interesse op bij Ranco YT6A.

Na een kleine tussenstop in de mini-market voor wat bevoorrading, is het tijd om samen met de twee Finnen naar Bar te vertrekken. Na een grondige uitleg om tot de volgende locatie te geraken ("rij doorheen Bar en daarna zie je wel"), besluiten we om toch maar contact op te nemen met YT6Y Dragan. Die raadt ons aan om de wagen rechts van de weg te plaatsen en binnen de 10 minuten zouden we elkaar wel ontmoeten. De wagen is gemakkelijk te herkennen: een grijze SKODA met Kroatische nummerplaat waarvan er hier niet al te veel rondrijden en waarmee we ons niet echt geliefd maakten bij de lokale bevolking. Na een uurtje zien we Dragan verschijnen. Bleken we toch op de goede weg te zijn. Maar zonder Dragan zouden we onmogelijk de maritieme basis kunnen betreden. Hier leeft een familie maar het hekken is steeds op slot. Deze locatie is echt een droom-QTH voor de Low Band fanaat. Een oude maritieme basis met 3 verticals die voorheen werden gebruikt voor overzeese verbindingen. Cuba met 200 Watt was telefoonkwaliteit qua verbinding. Vol goede moed wachtten we om QRV te zijn en we besluiten eerst een avondmaal te eten alvorens er in te vliegen. Tot onze grote verbazing is het perfect mogelijk om twee stations gelijktijdig in de lucht te brengen. Een op 80 SSB en een ander op 160 CW, zonder ook maar enige vorm van interferentie. Maar dan krijgen we te maken met een stroompanne. Heel eventjes ging het licht uit maar dit was voldoende om de ETO opnieuw te moeten opstarten. Hierna wou ik herbeginnen maar dan kregen we te maken met een complete black out. Maar niet getreurd; deze stations zijn uitgerust met een noodgenerator en deze neemt de

stroomvoorziening nu voor zijn rekening. Maar dan krijgen we af te rekenen met heel veel "static crashes". Wanneer we eventjes naar buiten gaan, merken we onmiddellijk wat er aan de hand is. De lucht is gevuld met bliksemschichten van een onweer boven Albanië dat ten oosten van ons zal voorbijtrekken. We proberen het nog eventjes maar door de static is het onmogelijk om ook nog maar iets te werken. Uit veiligheidsoverwegingen wordt dan maar besloten om deze nacht geen verdere uitzendingen meer te maken.

De volgende morgen bouwen we de K9AY van ON4IA. We noteren netjes wat er allemaal nodig is en Dragan zal hier voor zorgen. De twee Finnen rijden terug naar Klinçi om de FT-2000 om te ruilen met de FT-1000 van ON4IA want de FT-2000 is gesneuveld door het onweer van de voorbije nacht. Ik blijf achter om de voorbereidingen te maken voor de K9AY. Er worden twee stukken van 26m draad aan elkaar gezet, want we vinden enkel hier en daar een paar korte stukken. Gedurende de hele expeditie moeten we al roeien met de riemen die we hebben, zodoende slaan we ons hier ook wel doorheen.

Rond 17.00 arriveert Dragan met een vislijn, telefoonkabel en TV-coax. De pluggen worden experimenteel geplaatst en de loops worden N/S en N-E/S-W opgesteld. Ik stel een plan op om maximaal gebruik te maken van de Loop. JA op 160 is niet het juiste moment van het seizoen maar JA op 80m moet haalbaar zijn. Ondanks dat er maar 4 operatoren zijn, stel ik voor om eerst te focussen op 80m SSB voor JA tot na sunset vervolgens 160m voor EU en hierna 160m USA. Liever één station in de lucht dat goed hoort i.p.v. twee waarvan één met mindere ontvangst. De vorige avond waren er spots geweest dat we te horen waren in Texas maar dat wij aan onze kant doof waren... Dit was te verklaren omdat wij lange tijd in het centrum van een onweerszone zaten. Met deze loops echter konden wij op onze beurt zeggen dat er dove stations waren. Ik herinner mij één station dat wel 10x probeerde een verbinding te maken. Maar N5XX hanteert blijkbaar het principe: "Ook al hoor ik niks, het tegenstation zou

mij misschien wel eens kunnen horen!". NIET DOEN! Als je zelf niks hoort, NIET aanroepen aub.

Het resultaat van die nacht: 40 JA stations, 80 SSB 230 stations 160 CW en 100 stations 160 SSB en 85 USA stations tot diep in het Mainland. Met dank aan Luc ON4IA want zonder de K9AY zou het resultaat die nacht heel wat minder zijn geweest.

Na een korte nachtrust van ongeveer twee uur werd ik naar het station van Bar gebracht. Daar zou ik de trein nemen naar Podgoriça. Dragan zei dat de trein om 10.30u zou vertrekken. Met deze informatie als enige houvast wachtte ik in het station op de juiste trein. Uitleg aan het loket moest ik niet vragen: de ambtenaren waren de Engelse taal niet machtig. En de uitgangsborden op het perron waren in een geschrift dat nauw aanleunt bij het Russisch, wat ik op mijn beurt dan weer niet snap. Toen de bewuste trein arriveerde vroeg ik aan de conducteur of deze weldegelijk stopt in Podgoriça. Maar hij maakte me duidelijk dat ik nog twee uur moet wachten. Afgaande op de informatie van Dragan zou dit nochtans de juiste trein moeten zijn, en ik besloot het er op te wagen. Ik nam plaats in een coupé die zo uit een van de boeken van Agatha Christie zou kunnen komen. Ik kreeg het gezelschap van enkele jonge Albanezen die blijkbaar met hetzelfde probleem worstelden want ze vroegen mij of deze trein naar Podgoriça ging. Ik zei dat ook ik het niet zeker wist maar wel durfde te vermoeden dat het zo zou zijn.

Gelukkig bleek ik de juiste keuze gemaakt te hebben de trein voerde ons doorheen het prachtige landschap van Montenegro en enkele uurtjes later

kreeg ik de uitkijktoren van de luchthaven in het oog. In Podgoriça had ik nog eventjes tijd om een stadswandeling te maken en een bezoek te brengen aan de lokale markt.

Zo een markt is altijd leuk omdat dit een prachtige mengelmoes is van kleuren en de plaatselijke bevolking. Wat later ging ik naar de luchthaven en wachtte daar op het vliegtuig terug naar huis. Een leuke week in Montenegro was ten einde en het was zeker een belevenis om weer eens aan de andere kant van de pile-up plaats te nemen.

Karel ON5TN

